

og det vil i skattesager sige til Højesteret i alle tilfælde?

Eller sagt på en anden måde: Mener Socialdemokratiet, at det er fair at føre sager, som de i ministeriet ved under alle omstændigheder bliver tabt? Eller er Socialdemokratiet enig med Venstre i, at det er en fordel at skåne borgeren for at blive trukket igennem et system, der alligevel ender med, at borgeren får ret? Og mener Socialdemokratiet ikke, at det er o.k., at vi sørger for at skåne statskassen for at skulle betale omkostninger dels til Kammeradvokaten, dels til borgerens advokat i medfør af den lov, vi vedtog i sidste samling?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det lyder, som om hr. Erik Mortensen fuldstændig har glemt, at baggrunden for det her lovforslag netop er et Fristudvalg bestående af ganske kompetente mennesker, der forsøger at danne nogle rammer for en større retssikkerhed for den enkelte skatteborger. Det lyder næsten, som om hr. Erik Mortensen mener, at det her er en konspirationsteori. Men er det ikke allerede sådan i dag, at Skatteministeriet kan vurdere, at en sag anlagt ved domstolene ikke skal føres videre, fordi man vurderer, at man taber den, og at det eneste, der ændres nu, er, at den enkelte skatteyder ikke behøver at anlægge sagen ved domstolene, før Skatteministeriet har mulighed for at tage den stilling?

Kl. 13.50

Op er det ikke også sådan, at det jo netop er Fristudvalget, der er kommet med de indstillinger, som ligger til baggrund for det her lovforslag, og at Skatteministeriet i det her lovforslag til punkt og prikke har valgt at følge den indstilling, der er kommet fra et Fristudvalg bestående af uafhængige, kompetente personer, og at det altså ikke er noget, skatteministeren selv har fundet på.

(Kort bemærkning).

Erik Mortensen (S):

Sagt til både hr. Peter Christensen og fru Charlotte Dyremose: Angående det sidste kan man sige, at jo, det er Fristudvalgets indstilling. Men med den udformning, det har fået her, så kan vi lige så godt sige, at så afskaffer vi Folketinget. Så lad embedsmændene køre løbet. Det er meget nemmere, og det er også mere ressourcebesparende.

Til hr. Freddy Dam vil jeg godt sige: Droppe en sag, jo, selvfølgelig kan man det, og det skal man også kunne, men man skal gøre det i fuld offentlighed. Men her på det stade, som man nu anbefaler, vil det jo ikke ske i fuld offentlighed. Det er også det, Landsskatteretten anfører i sin anke, og den siger: Jamen det bør være i fuld offentlighed. Det er i domstolssystemet, vi har den fulde offentlighed. Derfor kan jeg ikke se, at der er noget galt i at holde fast i det og simpelt hen styrke retselementet i befolkningen som helhed.

Så til argumentet om at skåne statskassen: Ja, det ved jeg da ikke. Det modsatte kunne jo netop være spørgsmålet om, at når ministeren får den kompetence, han her beder om, så er der jo fri adgang for alle til at henvende sig med et lønligt håb om, at det giver pote. Det vil til gengæld koste det hvide ud af øjnene, for så bliver det virkelig bureaukrati, men vel at mærke i ministeriet.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Man må jo sige, at det er blevet en opsvulmet debat, vi har her ved andenbehandlingen. Den adskiller sig jo fuldstændig fra førstebehandlingen, og man skulle tro, at det var et helt nyt lovforslag, vi var i gang med at behandle. Men faktisk er jo, at der ikke er ændret et komma i forhold til det oprindelige lovforslag. Så man fristes jo næsten til at tro, at Socialdemokratiet ikke havde læst lovforslaget inden førstebehandlingen eller i hvert fald ikke havde forstået indholdet af det.

Men så kommer mit spørgsmål: Kan Socialdemokratiet da ikke bekræfte, at lovforslaget faktisk er en entydig forbedring over for skatteborgeren? Kan man ikke bekræfte det? Men det er måske det, man er imod, siden man laver al den her ståhej.

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Erik Mortensen, om han mener, der er mere offentlighed i situationen, hvor Skatteministeriet beslutter sig for ikke at anke en sag, hvor der er afsagt dom af Østre Landsret eksempelvis, eller situationen, hvor Skatteministeriet benytter sig af muligheden for at tage bekræftende til genmæle, altså faktisk accepterer modpartens krav. Er der mere offentlighed i det?